

cepit, jam sunt aliquo modo sacræ, sicut alia bona ecclesiæ, vel sicut promissio jurata, licet secundum se temporalis sit, ut est sub testimonio divino, est sacræ, et pertinet ad forum Ecclesiæ; sic ergo res depositæ in ecclesia, ad forum et defensionem Ecclesiæ pertinent, ideoque illas furari potius est furari sacrum de sacro, quam non sacrum; ergo in rigore necesse est aliud membrum de aliis rebus intelligere. Eo vel maxime quod, licet hæc lex videatur odiosa latronibus, tamen simpliciter favorabilis est, quia favet Ecclesiæ et religioni; ergo amplianda est potius quam restringenda, vel (quod nobis satis est) secundum integrum et absolutum significatum verborum accipienda. Præterea prius in illo textu ponit Pontifex pœnas sacrilegii, postea varia sacrilegia enumerat, et inter ea ponit illa tria membra; et infra loquens de ecclesiis et monasteriis, ait: *Vel si qui deposita, vel alia quælibet exinde abstrahunt, velut sacrilegi canonice sententiæ subjaceant.* Ergo non potest ad illum textum alia restrictio accommodari. Denique in eo capite aperte intendit Pontifex immunitatem Ecclesiæ defendere; magna autem et valde rationabilis Ecclesiæ immunitas est, ut res in ea existentes quamdam securitatem ab omni injuriosa acceptione participant; et ideo, qui illas inde furatur, contra immunitatem Ecclesiæ agit, ac subinde contra reverentiam illi debitam sacrilegium committit, juxta ea quæ dicemus cap. seq.

8. *Hæc immunitas Ecclesiastica naturali rationi consentanea.*—An sit sacrilegium furtum in templo factum, stando in solo jure divino. — Est autem hæc immunitas satis consentanea naturali rationi, quia sine dubio dicitur totam hanc reverentiam esse debitam Deo, qui in templo peculiariter habitat, vel templo, quatenus Deo specialiter sanctificatum est, quod in idem redit. Sed nihilominus stando in jure divino solo, fortasse malitia sacrilegii in tali furto vel nulla esset, si injuria templi non esset intenta, vel certe non esset adeo gravis, ut mortifera judicari posset, quia non videtur habere tantam rationem injuriæ, ut de aliis peccatis postea dicemus. At vero adjuncta immunitate concessa Ecclesiæ per jus canonicum, est formalior (ut ita dicam) injuria, et in illa specie longe gravior, quia ex institutione canonica habet Ecclesia peculiare jus, ut sit veluti inviolabilis custodia rerum quæ intra illam existunt. Et quoad hoc est major ratio in furto, quam in aliis peccatis quæ in ecclesia fiunt, et non ita sunt contra

jus et immunitatem, et quasi contra munus et officium loci, sicut est furtum, ut attigi in 4 tom., disp. 22, sect. 4, num. 20. Et confirmari hoc tandem potest ex dictis circa præcedentem actum, nam si negotiatio in templo prohibetur, quia de se est injustiis et rapinis obnoxia, quomodo non majori ratione prohibebitur specialiter furtum in ecclesia?

9. *Hoc furtum in ratione sacrilegii est mortale peccatum.*—*Ex levitate materiæ potest esse veniale sacrilegium.*— Ex his ergo concluditur tale peccatum in ratione sacrilegii, ex genere suo mortale peccatum esse. Hoc enim sentiunt auctores citati, et probant rationes factæ. Et declaratur, quia intra latitudinem illius materiæ aut modi furandi, esse potest mortale: ut verbi gratia, latrones, qui in ecclesia crumenas occulte suffurantur vel abscondunt, profecto gravissimum sacrilegium committunt, et communi christiani populi estimatione tale reputatur, et tamen illi solum peccant, auferendo non sacrum de sacro. Propter quæ omnia, attentè spectata, censeo non esse judicandam practice probabilem ac securam sententiam, quæ absolute negat circumstantiam loci sacri in furto de re non sacra non esse de necessitate confessionis, quia est paucorum Doctorum contra torrentem aliorum, sine textu, et sine firma ratione, vel quæ probabiliter suadeat. Non est tamen negandum, quin hoc sacrilegium possit esse veniale ex levitate materiæ; nam etiam furtum rei sacræ potest etiam hoc modo esse leve peccatum. Et probabile est, quoties furtum in ratione injustitiæ est veniale, etiam in loco sacro factum, esse veniale in ratione sacrilegii. An vero e contrario dicendum etiam sit, quotiescumque est mortale in ratione injustitiæ, esse etiam mortale in ratione sacrilegii, non omnino definitio, sed prudentibus considerandum relinquo. Quia cum furtum sit magis per se ac directe volitum, quam injuria loci sacri, non videtur repugnare ut aliqua materia et modus furandi sufficiat ad injustitiam mortiferam committendam, quæ in ratione reverentiæ loci sacri, vel violationis immunitatis ejus, non sit ita gravis offensio. Sed quia difficile est hæc distinguere et prudenter ponderare, securius existimo pro generali regula statuere, quotiescumque peccatum furti mortale est, et in loco sacro fit, circumstantiam loci esse in confessione aperiendam, ut mortifere aggravantem in alia specie.

CAPUT VI.

DE ALIIS ACTIONIBUS QUÆ OB TEMPLORE REVERENTIAM IN EIS FIERI ECCLESIA PROHIBUIT

1. *Particularia suppellectilia intra ecclesiam non admittenda.*— In hoc capite breviter comprehendemus actiones alias in templis prohibitas, quæ minus graves communiter censentur. Una est in cap. *Relinqui*, de Custod. Euchar., ubi Innocentius III ait: *Firmiter prohibemus ne hujusmodi suppellectilia (id est, tam clericorum, quam aliorum) in ecclesia admittantur, nisi propter hostiles incursus, aut incendia repentina, seu alias necessitates urgentes, ad eas oporteat habere refugium, etc.* Quæ verba, ex forma et vi eorum, præceptum præ se ferunt, ut ex initio illorum satis constat. Illud tamen non dirigitur ad eos qui sua suppellectilia ferunt ad ecclesiam, sed ad eos ad quorum munus spectat illa admittere, vel repudiare; ut constat ex verbo *Admittantur*. Unde si extra casum necessitatis hoc fiat, peccatum magis erit admittentis quam inferentis; non tamen excusabitur hic a culpa, tum quia per consequentiam prohibitio etiam ad illum spectat; tum etiam quia inducendo alium ad id quod licite facere non potest, cum illo peccat. Tantoque erit gravior culpa, quanto fuerit instantior petitio; quod si vim faciat, erit maxima. Si autem bona fide petat, putans esse casum necessitatis, vel saltem dubitans, licet admittens fortasse peccet, poterit sæpe alius excusari. Hoc autem peccatum, quantum est ex forma prohibitionis, grave est, ut notat Angel., verb. *Immunitas*, numer. 3; tamen ex parte materiæ regulariter non videtur esse grave, nisi tantus sit excessus, ut notabiliter impediatur ecclesia, vel fœdetur, aut contemni videatur. Denique strictè hoc intelligendum est de loco ecclesiæ, non de sacristia, nec de aliis locis adjunctis ecclesiæ, ut constat ex proprietate verborum, et ex ratione textus, et ex usu. Cœmeterium autem comprehendit solet tanquam ecclesiæ annexum; et ita censet Angel. supra. At juxta subjectam materiam vix potest accommodari, quia in cœmeterio non solent suppellectilia poni ut custodiantur, neque ibi posita inducerent ea incommoda quæ in ecclesia, et ideo probabile existimo ibi de sola ecclesia esse sermonem.

2. *De aliis rebus prohibitis in c. Decet.*—*Navarri sententia.*— Alia multa sunt prohi-

bita in dicto cap. *Decet*, de Immun. eccles., in 6, quæ fuse satis et pie tractat Navarrus, in Enchirid. de Orat., cap. 5. Post singulorum autem explicationem, addit in num. 42, transgressionem contra textum non esse peccata mortalia, sed venialia, nisi per contemptum fiant, vel cum notabili impedimento divinorum officiorum, secutus in hoc Angelum, verb. *Immunitas*, num. 5, ubi ait, ea omnia quæ in dicto cap. *Decet* prohibentur, non esse peccata, nisi per se sint mala, vel fiant ex contemptu. Idem sequitur ibi Tabien. et Sylvest., quæst. 2, num. 5, licet ille aliam addat limitationem: *Nisi res ex se magnam contineat irreverentiam.* Ponit tamen exempla in his, quæ alibi et non ibi prohibentur, ut in furto, effusione seminis etiam licita, etc. Sumunt autem hi Summistæ argumentum, ex eo quod in § *Ordinarii* subjungitur, ut ordinarii suadenda suadeant, et interdicta compescant, ex quibus verbis videntur colligere, ordinariis præcipi ut hæc compescant, respectu vero subditorum ibi non dari præcepta, sed suasiones et consilia.

3. *Auctoris sententia circa idem cap.*—Aliiter vero intelligo textum illum. Duæ enim partes in illo sunt distinguendæ: una docens et suadens quod in ecclesia agendum est; alia vetans quod agendum non est. Prior continetur a principio textus usque ad vers. *Nullus in locis eisdem*, exclusive. Posterior durat ab illa clausula usque ad finem textus, extra paragraphum. Prior igitur pars tota suasoria tantum est, et præcepta non continet, et de illa intelliguntur illa verba, *suadenda suadeant*, ut expresse declaravit Glossa, verb. *Suadenda*, et ex contextu ipso satis constat. In posteriori autem parte forma est præceptiva. Unde opinor, quantum est ex vi legis, inducere obligationem quam potest juxta materiæ capacitatem, et ex illa spectandum esse, an peccatum contra illam legem sit mortale aut veniale, quia ex parte legis nihil deest ad utramque obligationem. Hoc patet primo, quia per verbum prohibendi imperativo modo lex illa loquitur. Secundo, quia de illis sic prohibitis dicit inferius: *Interdicta hujus canonis auctoritate compescat*; utique per pœnam et censuram, ut Glossa exposuit. Quomodo autem possent Episcopi hoc modo compellere auctoritate illius canonis, si totus esset suasorius tantum, et non præceptivus? Tertio, vox illa *interdicta*, ut supra ponderabam, in rigore significat prohibitionem obligantem. Quarto, materia illius legis magna ex parte est gra-

vissima, et postulans prohibitionem, ut de strepitu judiciali ostensum est, et idem est de mercatu, nundinis, et similibus. Lex ergo illa de se in omni proprietate ac rigore legis prohibet. Ad discernendam autem qualitatem transgressionis materia consideranda est.

4. *Seditio prohibetur in templo sub mortali.* — Prohibet ergo imprimis *seditionem* fieri in ecclesia, in qua parte sine dubio obligat sub mortali, quia seditio de se gravissimum crimen est contra communem pacem et justitiam; unde in ecclesia facta magna est irreverentia. Adduntur vero ibi duo verba: *Nullus conclamationem moveat, impetumve committat.* Quæ duo videntur prohiberi ut conjuncta seditio, et, ut sic, clarum est gravissimam materiam prohibitionis continere. Navarr. autem supra, num. 25, ex illis verbis colligit, ibi prohiberi in ecclesiis omnes ludos clamorosos, et tripudia, quæ cum profano tumultu fieri solent, ex quo multa infert contra ludos, qui fieri solent cum nimia perturbatione et tumultu, præsertim in quibusdam festis et supplicationibus solemnibus. Sed de his existimo judicandum esse secundum prudentem rationem, attento fine, et fructu, vel impedimento talium ludorum, nam illa lex, per illa verba, nihil de his disponit. Magis ad hunc articulum pertinet prohibitio c. *Cum decorem*, extra, de Vit. et honest. Cler., ubi prohibentur fieri in ecclesia, *ludi theatrales, et spectacula, in quibus introducuntur monstra larvarum*, etc. Quam prohibitionem omnes intelligunt de turpibus ludis, nam ludi honesti, et repræsentationes quæ possunt ad pietatem movere, non sunt prohibita, ut ibi notant Glos. et Panorm., num. 1; Sylvest., verb. *Immunitas*, 1.

5. *Quo pacto secularia concilia in templo prohibeantur.* — Additur præterea in d. c. *Decet*, prohibitio *secularium conciliorum et parlamentorum in ecclesia*, de qua jam diximus. Et quoad hanc partem, probabile existimo regulariter non esse hanc materiam peccati mortalis, secluso scandalo, violentia, contemptu, et gravi turbatione divinatorum officiorum. Item oportet ut concilia non sint de rebus iniquis contra justitiam vel pacem, aut aliquid hujusmodi; nam tunc magnam irreverentiam continerent. At vero si sint pure politica, et sine necessitate ibi fiant sine prædictis circumstantiis, sed propter aliquam humanam commoditatem, non videtur esse materia gravis peccati, quia irreverentia modica esse videtur.

6. *Quid de confabulatione in ecclesia dicendum.* — Additur ulterius in eod. c.: *Cessent vana, et multo fortius sæda et profana colloquia, cessent confabulationes qualibet.* In quibus ultimis verbis dubitari potest an etiam colloquia alias honesta, ad cultum Dei, vel ad finem pro qua ecclesia deputata est, nihil pertinentia, prohibeantur, ita ut non sine culpa fiant, saltem veniali. Respondeo non ita prohiberi, nisi habeantur illo tempore quo divinis officiis attendendum est, vel quo alii ad hoc ibi assistunt, qui nostris confabulationibus impedirentur. At vero extra hæc tempora, si colloquia sint honesta, non erunt contraria loco sacro, et ideo ex natura rei non erunt culpabilia, etiamsi non pertineant ad finem divini cultus. Quia non tenemur semper esse in templo, et uti illo, ut templum est (ut sic dicam); hæc enim est obligatio quasi affirmativa, quæ non obligat pro semper, et ideo satis est nunquam agere contra illam. Unde etiam non est verisimile hoc esse absolute prohibitum per illa verba, sed quatenus colloquia vel otiosa omnino sunt, vel alias mala. Unde statim subditur: *Sint quæcumque alia, quæ divinum possunt turbare officium, aut oculos Divinæ Majestatis offendere, ab ipsis prorsus extranea.* De his ergo colloquiis, si tantum otiosa sint, credo solum etiam habere malitiam venialem, ut sunt contra hoc præceptum; idemque fortasse erit, licet aliam malitiam habeant alterius vitii, in quo etiam mortalem gravitatem non attingant. At si sint alias mortifera, credo non excusari a nova malitia gravi contra hanc prohibitionem, et præsertim si sint sæda, turpia et inhonesta; nam hæc ibi cum exaggeratione prohibentur. Adduntur vero etiam profana, quod intelligo de profanis contrarie ad religionem, ut erunt detractiones graves, verba quæ jurgia et odia fovent, et similia. Denique prohibentur ibi mercatus et placita, de quibus jam dictum est.

7. *Convivia in ecclesia prohibita.* — Tandem ad hunc locum pertinet, quod in c. *Non oportet*, 2, d. 42, dicitur, *non oportere agapes*, id est, *convivia facere in ecclesiis, et intus manducare, vel accubitu sternere*; et in c. *Nulli* statim subjungitur, ut Episcopi et clerici non conviventur in ecclesiis, *nisi forte* (ait) *transientes hospitiorum necessitate illic reficiantur*; et additur: *Populi etiam ab hujusmodi conviviis, quantum fieri potest, prohibeantur.* Quæ jura de propria prohibitionem exponit Navarr. supra, numer. 30. Sed vix aliquid confi-

nent, præter id quod decentia loci ex natura rei postulat. Nam in priori non ponitur verbum præceptivum, sed tantum dicitur: *Non oportet.* In posteriori vero, pro communi populo nulla prohibitio fit, sed dicitur ut prohibeantur, et cum limitatione, *quantum fieri potest.* Quoad clericos vero videtur fieri aliquis prohibitio, sed cum tali exceptione, quæ extendi potest ad omnem casum, ubi prudentia dictaverit esse aliqualem necessitatem. Et ita in hoc non censeo esse specialem culpam contra jus positivum, sed solum quantum ratio naturalis dictaverit pertinere ad reverentiam loci sacri, de quo statim. Quod vero additur in cap. penult. et ult. dictæ dist. 42, ut in oratorio penitus nihil agatur, præter orationem et psalmodiam, vel quod divinis ministeriis conveniat, non est lex ecclesiastica, sed regula S. Augustini et S. Benedicti, quæ etiam de se consilium continet, non præceptum.

CAPUT VII.

SINTNE ALIQUA OPERA FACTA IN TEMPLO, MALA EX TALI CIRCUMSTANTIA ET EX NATURALI LEGE, SINE INTERVENTU ECCLESIASTICÆ PROHIBITIONIS.

1. *Aliqua ipso naturæ jure in templo fieri prohibentur, licet de re mala non sint.* — Aliqui Theologi, quos supra indicavi, nunquam putant posse ex tertia sola circumstantia loci sacri opus fieri malum, nisi Ecclesiæ prohibitio interveniat. Nihilominus contrarium existimo verum, asseroque multa esse opera, quæ, licet de se mala non sint ex natura rei, et aliqua prohibitionem Ecclesiæ, male et inordinate in templis fiunt. Quod ut ostendam, suppono, ex dictis, sermonem esse de jure naturali, quod supponat aliquam institutionem humanam; multa enim sunt de humana institutione, ex quibus sic institutis oriuntur multæ obligationes naturales; ut esse Doctorem, est ex institutione hominum; illa vero posita, debentur Doctori sua jura debito naturali; et calicis consecratio est de jure humano; facta vero consecratione, ex naturali jure debetur illi, ut cum majori reverentia tractetur, quam vasa communia. Sic ergo dicimus, licet dedicatio, consecratio, et benedictio templi sit de jure ecclesiastico, hoc tamen posito, ex jure naturæ prohiberi aliqua fieri in templo, etiamsi peculiariter præcepto Ecclesiæ, distincto ab ipsa templi sanctificatione, non prohibeantur. Probari au-

tem potest primo ratione generali, quia in aliis materiis, et rebus consecratis, hoc genus naturalis obligationis invenitur; cur ergo non ita etiam erit respectu templorum? Certe id nulla ratione fundari potest; cur enim, sicut datur in hac materia sacrilegium quia prohibitum, non poterit etiam dari sacrilegium prohibitum, quia de se et secundum rectam rationem tale est?

2. *Probatur assertio.* — Sed præterea probatur assertio inductione, nam actus copulæ conjugalis de se malus non est, et sine ulla culpa fieri potest in loco convenienti, et tamen in ecclesia indecentissime fit, præsertim si nulla urgente necessitate fiat. Unde multi auctores dicunt, quod licet Ecclesia id non prohibuisset, non sine peccato mortali ibi fieret; quod sentit Sylvest., verb. *Immunitas*, 1, num. 5, quatenus inter ea quæ ex se continent maximam irreverentiam loci sacri, ponit pollutionem, licitam alias, quæ non potest esse nisi actus matrimonialis. Et ita intellexit et secutus est Navarr., dicto c. 5 de Orat., n. 42, et idem plane tenet Alensis, 2 p., q. 147, memb. 9, et ad idem alludit, licet obscurus, q. 168, memb. 3, § *Quæritur si vir*; ait enim matrimonialem copulam semper esse peccatum in ecclesia, etiamsi probabile sit per eam non pollui ecclesiam; quia ratio peccati fundatur in contemptu loci sacri, pollutio vero pendet ex jure humano. Et idem videtur sentire Salzedo, in Pract. crim., ad cap. 39, littera B; prius enim approbat opinionem dicentem, non pollui ecclesiam per copulam maritalem; quam dicit posse procedere quando conjuges longo tempore in ecclesia habitant; et nihilominus subdit, eos in eo casu non excusari a culpa mortali; ergo sentit hoc non provenire ex prohibitionem Ecclesiæ, nam hæc cessat in illo casu, si in eo ecclesia non polluitur. Et certe auctores, qui tenent, nunquam licere conjugibus coire in ecclesia, etiamsi longo tempore ibi morentur, et pugnam carnis habeant, videntur in hoc maxime fundari, quia ille actus, licet alias malus non sit, tamen propter fœditatem et turpitudinem suam, habet intrinsecam deordinationem, si in loco sacro fiat. Nam si ex sola prohibitionem Ecclesiæ crederent esse malum, non putarent Ecclesiæ præceptum cum tanto rigore obligare. Tenet autem illam sententiam Paludan., 4, dist. 18, quæst. 8, art. 4, et d. 31, q. 3, art. 2; Ant., 3 p., tit. 1, cap. 20, § 3; Cajetan., in Sum., verb. *Matrimonium*, cap. ult.; Armil., verb. *Debitum*, num. 6; Navarr., in Manuali, cap.